

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Archdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

De Controversijs Polemicis, & Scholasticis, etiam modernis

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Calumnia 2. De signo Crucis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40853

lus noster existimet se crimen aut sacrilegium
admittere, si Sancti alicujus statuam argenteam
aut æneam confringit, contractam comminuat,
& in pateras, lances, aliosque usus convertat,
quando id publicæ, aut etiam privatæ utilitatis
ratio fieri deponit. Nemo est inter nos qui hunc
Ecclesiæ suæ pervulgatum usum & institutum
ignoret. Numen scilicet inesse credit statuæ
quam frangit, ligno quod secat, imagini quam
in publica Ecclesiæ luce lacerat atque commi-
nuit. Apage cæcam calumniam: non sunt hæc
nostri popelli, sed tui Ministelli deliria, cui pa-
rum est in re aperta cæcutire, modò vel sic Re-
ligioni Romanæ aliquam impietatis larvam im-
ponat, contra quam possit è Cathedra falsitatis,
ad captandum populi sui plausum, liberius deto-
nare.

Calumnia Secunda: De signo Crucis.

Altera calumnia est, Catholicos ligna in Cru-
cis modum transversa populo adoranda
proponere: sibi persuadere in hoc signo latere
internam & arcanam virtutem, ad pellendum
quoslibet morbos, & quamlibet dæmonum po-
testatem debellandam. Et quamvis Catholici
omnes uno ore reponant, se neque adorare ne-
que invocare aliquam internam ligni virtutem,
sed adorationem, ac fiduciam suam ad Christi in
Cruce passi personam referre, surdis canunt, qui
audire nolunt quid Catholici credant, sed quid
Sectarij ipsis affingant, tanta est conviciandi
libido. Ut verò exornando huic convitio po-
pulare ludibrium adiciant, Catholicum per-
cunctantur: An si parens illius aut avus in pa-
tibulo expirasset, propterea vellet Patibulum in
familiæ suæ insignia adoptari. O pium, ac dignum
Christi

Christiano homine argumentum. Quæro ego vicissim : An si parens tuus in Cruce expirasset, illum hominem tanquam tuum ac totius mundi Salvatorem adorares ? Absit, inquires, istud nefas : alius enim Homo est Christus, quam quivis cæterorum mortalium. Vides quam facili responso ipse tuam enerues ludicram quæstionem. Si ergo humanitatem Christi pro nobis passam propter unionem cum Verbo tanquam instrumentum redemptionis nostræ adorare non recusas, cur signo Crucis ob singularem conjunctionem cum Christi humanitate nullum genus sacræ venerationis deferendum censes ? At, inquis, populus ignarus non Christum, sed ipsum lignum Crucis adorat. Verum contra, populi cultum constituit non aliena cogitatio, sed propria intentio. Audi ergo & paucis cape. In Cruce non colit lignum, sed in ligno Christum adorat : quem autem adorat, illum & invocat, & propter hunc Crucem in quo passus est tanquam passionis instrumentum & signum in honore habet. Tunc audeas apertâ fronte profiteri, te non magis Crucis signum, quam latronis patibulum venerari ? Tam sacrilegam vocem non tantum dæmones, sed etiam plerique horum temporum Sectarij exhorrescunt. Non adeo possunt primævæ Ecclesiæ monumenta ignorare, ut de Crucis veneratione ac virtute tempore Hieronymi, Augustini, Tertulliani, Constantini, ac Helenæ nihil in aures animamur admiserint. Obvium est quod narrat S. Augustinus *lib. 22. de civit. Dei cap. 8.* matronam quandam Carthaginensem nomine Innocentiam cum immedicabili morbo finum illi cancer exederet, signo Crucis repente curatam esse. Nec minus notum, quod refert S. Hieronymus

mus in vita Hilarionis. Exorto ingenti terræ motu, post mortem Iuliani, maria suos terminos egressa Epidauris exitium minabantur: horum rogatu S. Hilarion contra tumentem maris gurgitem signum Crucis in arena formavit, confestimque stetit indomitum elementum, ac retro relapsum in suum sese alveum recepit. Hoc (inquit Hieronymus) Epidaurus & omnis illa regio usque hodie prædicat, matresque docent liberos suos ad memoriam in posteros transmittendam.

*Calumnia tertia: De quadam Ioanna Papissa
luculentè refutatur.*

Modernis Sectariis, maximè Anglis, obiiciunt Catholici, quod regnante Elizabethâ, fæminam Sacræ potestatis & Ordinis incapacem, in Ecclesiæ suæ Caput evexerint. Hærent illi ad hoc exemplum orbi hætenus invisum, tanquam ad apertum Sectæ acephalæ argumentum. Sed, cum aliâ arte monstrosi Capitis deformitatem abstergere nequeant, aliud monstrum non dissimile Catholicis affingunt. Aiunt enim anno Christi 855. Leoni IV. in Sede Romana successisse fæminam, quæ in Pontificatu dicta fuerit Joannes VIII. & in eo sedisse annis duobus, & mensibus quinque. Hanc verò Joannem volunt fuisse origine Anglam, sed natam Moguntia in Germania, & à quodam amasio in habitu virili ductam Athenas, postea scientiis instructam venisse Romam, ibi ementito sexu in Pontificem electam. Denique dum de S. Petro in lateranum tenderet, in via coram populo peperisse, & se fæminam prodidisse.

Videamus quam bellè inter se hujus figmenti
membra